

BOSNA I HERCEGOVINA  
REPUBLIKA SRPSKA  
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE  
Broj: 57 0 Ps 009340 20 Rev 3  
Banjaluka, 02.04.2021. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću koje sačinjavaju sudije ovog suda i to, Senad Tica kao predsjednik vijeća, te Jadranka Stanišić i Rosa Obradović kao članovi vijeća, u pravnoj stvari tužioca, ZZ M. iz L., zastupana po punomoćniku, T.K., advokatu iz T., protiv tužene, Opštine L., zastupane po Pravobranilaštvu Republike Srpske B., radi ispunjenja ugovora, odlučujući o reviziji tužioca protiv presude Višeg privrednog suda u Banjaluci broj 57 0 Ps 009340 19 Pž 3 od 21.02.2020. godine, na sjednici održanoj dana 02.04.2021. godine, donio je

### PRESUDU

Revizija se usvaja, presuda Višeg privrednog suda u Banjaluci broj 57 0 Ps 009340 19 Pž 3 od 21.02.2020. godine preinačava i sudi:

Žalba tužioca se usvaja, presuda Okružnog privrednog suda u Banjaluci broj 57 0 Ps 009340 17 Ps 2 od 08.06.2018. godine preinačava, tako što se tužena obavezuje da tužiocu vrati 291.900 litara dizel D 2 goriva.

Tužena se obavezuje da tužiocu naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 42.500,00 KM.

### Obrazloženje

Prvostepenom presudom Okružnog privrednog suda u Banjaluci broj 57 0 Ps 009340 17 Ps 2 od 08.06.2018. godine, odbijen je zahtjev tužioca kojim je tražio da se tužena obaveže da mu vrati 291.900 litara goriva dizel D 2.

Istom presudom tužilac je obavezan da tuženoj naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 33.000,00 KM.

Drugostepenom presudom Višeg privrednog suda u Banjaluci broj 57 0 Ps 009340 19 Pž 3 od 21.02.2020. godine, žalba tužioca je odbijena i prvostepena presuda potvrđena.

Tužilac revizijom pobija drugostepenu presudu, zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se pobijana presuda preinači i udovolji zahtjevu tužioca.

U odgovoru na reviziju tužena je predložila da se revizija odbije.

Revizija je osnovana.

Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je zahtjev tužioca da mu tužena, na ime ispunjenja ugovora o zajmu, vrati 291.900 litara goriva dizel D 2.

Po provedenom postupku prvostepeni sud je utvrdio: da je 31.7.1997. godine potpisan protokol između predsjednika Izvršnog odbora Opštine L., N.Ć. i predsjednika Vlade Republike Srpske, G.K., kojim protokolom je između ostalog dogovoreno, da će Vlada Republike Srpske obezbijediti 200 tona nafte kao pomoć za rekonstrukciju putne mreže Opštine L. i 200 tona nafte po regresnoj cijeni za potrebe sjetve i izgradnji putne mreže sa rokom odmah; da je neposredno nakon potpisivanja protokola došlo do dogovora između predsjednika Izvršnog odbora Opštine L., N.Ć. i tužioca, čiji je zastupnik bio V.V., da tužilac obezbijedi gorivo za rekonstrukciju putne mreže u Opštini L., a da se Opština L. obaveže da tužiocu vrati gorivo kada Vlada Republike Srpske to gorivo, shodno navedenom protokolu, isporuči Opštini L.; da je nakon toga došlo do sastanka i dogovora između, predsjednika Izvršnog odbora Opštine L., N.Ć., zastupnika tužioca, V.V. i zastupnika N. L., Č.Lj., prema kojem dogovoru, N. se obavezala izvršiti rekonstrukciju putne mreže, tužilac se obavezao da obezbijedi gorivo za rekonstrukciju puta, a Opština L. se obavezala da tužiocu vrati isporučeno gorivo nakon što njemu Vlada Republike Srpske isto isporuči shodno dogovoru iz protokola; da je N. izvršila rekonstrukciju putne mreže u periodu od jula do oktobra 1997. godine i da je po završenoj rekonstrukciji ispostavila rekapitulaciju od 31.10.1997. godine iz koje proizilazi, između ostalog, da je utrošeno 291.900 litara goriva; da je tu količinu goriva tužilac isporučio N. u periodu od 1997. godine do 1999. godine, tako što je, na osnovu izlaza robe od 31.12.1997. godine isporučio 54.033 litre goriva, na osnovu izlaza robe od 31.01.1998. godine isporučio 64.533 litara goriva, na osnovu izlaza robe od 02.04.1998. godine isporučio 135.085 litara goriva, te na osnovu izlaza robe od 20.12.1999. godine isporučio 92.282 litara goriva; da je nakon toga, a prema rekapitulaciji od 31.10.1997. godine, N. sačinila obračun izvedenih radova sa 31.12.1999. godine na iznos od 334.405,00 KM, u koji iznos je, između ostalog, uračunato i gorivo u količi 291.900 litara; da je N. ovaj obračun izvedenih radova od 31.12.1999. godine dostavila Opštini L.; da se tim povodom Opština L. obratila Vladi Republike Srpske koja je rješenjem od 21.12.1999. godine odobrila isporuku naftnih derivata Opštini L. u iznosu od 250.000 litara; da je na osnovu tog rješenja, Republička direkcija ... dala tri naloga R.n.B., od 23.10.2000. godine, od 03.11.2000. godine i od 08.11.2000. godine, da za potrebe Opštine L. izda ukupno 240.000 litara goriva, na osnovu ovlaštenja N.L., koje gorivo je N.L. prevezao tužilac; da Opština L., shodno gore pomenutom dogovoru, tužiocu nije vratila gorivo u iznosu od 291.900 litara; da je iz tih razloga tužilac podnio tužbu 27.12.2004. godine.

Temeljem ovakvog činjeničnog utvrđenja prvostepeni sud je zaključio, da zahtjev tužioca nije osnovan, pa je sudio tako, što je donio odluku kao u izreci prvostepene presude. Iz razloga odluke prvostepenog suda proizilazi, da sud u svemu prihvata utvrđenim, da je nakon potpisivanja protokola došlo do dogovora između predsjednika Izvršnog odbora Opštine L., N.Ć. i tužioca čiji je zastupnik bio V.V., da tužilac obezbijedi gorivo za rekonstrukciju putne mreže Opštine L., a da se Opština L. obaveže da tužiocu vrati gorivo kada Vlada Republike Srpske, to gorivo, shodno navedenom protokolu, isporuči Opštini L. Takođe, prvostepeni sud prihvata utvrđenim i da je nakon tog došlo do sastanka i dogovora između predsjednika Izvršnog odbora Opštine L., N.Ć., zastupnika tužioca, V.V. i zastupnika N.L., Č. Lj., prema kojem se dogovoru N.L. obavezala izvršiti rekonstrukciju putne mreže, tužilac obavezao da obezbijedi gorivo za rekonstrukciju puta, a Opština L. se obavezala da tužiocu vrati isporučeno gorivo nakon što njoj Vlada Republike Srpske isto isporuči, shodno dogovoru iz protokola. No, i pored činjenica, da je N.L. izvršila rekonstrukciju putne mreže u periodu od jula do oktobra 1997. godine, da je po završenoj rekonstrukciji ispostavila rekapitulaciju radova sa 31.10.1997. godine, da je prema toj rekapitulaciji utrošila 291.900 litara goriva, da je tu

količinu goriva tužilac isporučio N.L. i da Opština L. nikada tužiocu nije vratila to gorivo, prvostepeni sud nalazi, da zahtjev tužioca na ime ispunjenja ugovora o zajmu, kojim traži da se Opština L. obaveže da mu vrati 291.900 litara goriva, nije osnovan, jer da je taj ugovor o zajmu zaključen sa neovlaštenim licem, predsjednikom Izvršnog odbora Opštine L., koji shodno odredbama člana 27. i 34. tadašnjeg Zakona o teritorijalnoj organizaciji i lokalnoj samoupravi ("Službeni glasnik Republike Srpske", br. 11/1994) nije bio ovlašten da zaključi ugovor o zajmu.

Kako je Opština L., na osnovu protokola, a shodno dogovoru sa N.L. u pogledu rekonstrukcije lokalnih puteva u 1997. godini, (za koju je N.L. napravila rekapitulaciju u oktobru 1997. godine), istoj isporučila gorivo u toku 2000. godine u količini od 240.000 litara, odnosno 360.000 litara, prvostepeni sud je zaključio, da se N.L. neosnovano obogatila, jer da je dva puta primila gorivo, i to, od tužioca u količini od 291.900 litara goriva u periodu od 1997. do 1999. godine, a od Opštine L. u količini od 240.000 litara, odnosno 360.000 litara u toku 2000. godine.

Obzirom da zahtjevom iz tužbe tužilac traži da mu Opština L. vrati 291.900 litara goriva, za šta po ocjeni prvostepenog suda nema osnova ni u ugovoru o zajmu ni u neosnovanom obogaćenju, taj sud je zaključio, da je zahtjev tužioca neosnovan.

Drugostepeni sud je prihvatio činjenična utvrđenja prvostepenog suda i zaključak tog suda, pa je sudio tako, što je donio odluku kao u izreci drugostepene presude.

Odluke nižestepениh sudova nisu pravilne.

Naime, prihvatajući u svemu razloge nižestepениh odluka iz kojih jasno proizilazi: da je 31.7.1997. godine potpisan protokol između predsjednika Izvršnog odbora Opštine L., N.Ć. i predsjednika Vlade Republike Srpske, G.K., kojim protokolom je između ostalog dogovoreno, da će Vlada Republike Srpske obezbijediti 200 tona nafte kao pomoć za rekonstrukciju putne mreže Opštine L. i 200 tona nafte po regresnoj cijeni za potrebe sjetve i izgradnji putne mreže sa rokom odmah; da je neposredno nakon potpisivanja protokola došlo do dogovora između predsjednika Izvršnog odbora Opštine L., N.Ć. i tužioca, čiji je zastupnik bio V.V., da tužilac obezbijedi gorivo za rekonstrukciju putne mreže u Opštini L., a da se Opština L. obaveže da tužiocu vrati gorivo kada Vlada Republike Srpske to gorivo, shodno navedenom protokolu, isporuči Opštini L.; da je nakon toga došlo do sastanka i dogovora između, predsjednika Izvršnog odbora Opštine L., N.Ć., zastupnika tužioca V.V. i zastupnika N.L., Ć.Lj., prema kojem dogovoru, N. se obavezala izvršiti rekonstrukciju putne mreže, tužilac se obavezao da obezbijedi gorivo za rekonstrukciju puta, a Opština L. se obavezala da tužiocu vrati isporučeno gorivo nakon što njoj Vlada Republike Srpske isto isporuči shodno protokolu, ovaj sud nalazi, da je između parničnih stranaka zaključen ugovor o zajmu, shodno odredbama člana 557. Zakona o obligacionim odnosima ("Službeni list SFRJ", br. 29/78, 39/85, 45/89, 57/89, "Službeni glasnik Republike Srpske", br. 17/93, 3/96 i 74/04 - u daljem tekstu: ZOO).

Sama činjenica, da je u ime tužene ugovor o zajmu zaključio predsjednik Izvršnog odbora Opštine L., ne utiče na drugačiji zaključak suda, kod činjenice, da je na osnovu dogovora između predsjednika Izvršnog odbora Opštine L., N.Ć., predstavnika tužioca, V.V. i predstavnika N.L., Lj.Ć., kojem se Opština L. nije protivila, izvršena rekonstrukcija lokalnih puteva u periodu od jula do oktobra 1997. godine i da je za tu rekonstrukciju puteva tužilac obezbijedio gorivo.

Kada se ima u vidu da je tužilac isporučio gorivo za rekonstrukciju lokalne putne mreže izvršene od jula do oktobra 1997. godine, a da mu tužena, shodno dogovoru, nije vratila utrošenu količinu goriva, ovaj sud nalazi da tužilac s uspjehom može isticati zahtjev u odnosu na tuženu da mu vrati isporučeno gorivo, shodno odredbama člana 124. ZOO.

Zahtjevom iz tužbe tužilac traži da se tužena obaveže da mu vrati 291.900 litara goriva, imajući u vidu: da iz izlaza robe broj ... od 31.01.1998. godine proizilazi da je N.L. isporučio 54.533 litara goriva; da iz izlaza robe broj ... od 02.04.1998. godine proizilazi da je N.L. isporučio 135.085 litara goriva i da iz izlaza robe broj ... od 20.12.1999. godine proizilazi da je N.L. isporučio 92.282 litara goriva.

Kako iz stanja spisa jasno proizilazi: da je po izvršenoj rekonstrukciji lokalne putne mreže, N.L. ispostavila rekapitulaciju 31.10.1997. godine iz koje proizilazi da je za taj posao utrošila 291.900 litara goriva; da iz konačnog obračuna izvedenih radova od 31.12.1999. godine koje je ispostavila N.L. zajedno sa situacijom od 24.12.1999. godine, proizilazi da je za izvršenu rekonstrukciju putne mreže, od jula do oktobra 1997. godine, utrošila 291.900 litara goriva; da N.L. L. ne spori činjenicu da je gorivo za predmetnu rekonstrukciju putne mreže isporučio tužilac, ovaj sud nalazi da je osnovan zahtjev tužioca da se tužena obaveže da mu na ime ugovora o zajmu vrati 291.900 litara goriva.

Stoga je ovaj sud, primjenom člana 250. stav 1. Zakona o parničnom postupku ("Sl. glasnik RS", br. 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13 - u daljem tekstu ZPP), uvažavanjem revizije tužioca preinačio odluku drugostepenog suda i sudio kao u stavu 1. izreke ove presude.

Preinačavajući odluku drugostepenog suda, ovaj sud je, shodno odredbama člana 397. ZPP, odlučio o troškovima parničnog postupka, u smislu odredaba člana 386. ZPP.

Naime, prema iskazanom troškovniku, tužilac, zastupan po advokatu, je tražio troškove postupka u iznosu od 40.440,00 KM, od čega, na ime sastava tužbe 2.000,00 KM, pristupa na 8 održanih ročišta po 2.000,00 KM, pristupa na 4 neodržana ročišta po 1.000,00 KM, odgovora na prijedlog za ponavljanje postupka u iznosu od 2.000,00 KM, paušala od 25 % u iznosu od 6.000,00 KM, naknade za vrijeme 24 časa u iznosu od 1.440,00 KM i takse na tužbu i presudu u iznosu od 9.000,00 KM, kao i troškove sastava žalbe u iznosu od 3.750,00 KM i troškove sastava revizije u iznosu od 5.063,50 KM.

Cijeneći zahtjev za troškove postupka u smislu nužnih i neophodnih troškova postupka, ovaj sud je našao, da je osnovan zahtjev tužioca, na ime troškova: sastava tužbe u iznosu od 2.000,00 KM, pristupa na 8 raspravnih ročišta u iznosu od po 2.000,00 KM, pristupa na 2 odgode ročišta u iznosu od po 1.000,00 KM, paušala u iznosu od 6.000,00 KM, takse na tužbu i presudu u iznosu od 9.000,00 KM, te troškova sastava žalbe i revizije u iznosu od po 3.750,00 KM, što ukupno iznosi 42.500,00 KM.

Stoga je ovaj sud, u pogledu odluke o troškovima postupka, donio odluku kao u stavu 2. izreke ove presude, imajući u vidu da je tužilac u cijelosti uspio u sporu.

Predsjednik vijeća  
Senad Tica

Za tačnost otpavka ovjerava  
Rukovodilac sudske pisarnice  
Biljana Acić